

Matka katolilaiseksi

Mitä enemmän aikaa kului, sitä varmempi olin siitä, että päätökseni olisi oikea. En silti rohjennut aloittaa prosessia, jolla minusta olisi voinut tulla katolisen kirkon jäsen.

10.6.2021

Kirjoittaessani tätä olen saanut ilon olla katolisen kirkon täydessä yhteydessä jo lähes vuoden. Kulunut vuosi on ollut maailmanlaajuisen koronapandemian vuoksi poikkeuksellinen. Minun tarinani puolestaan ei ole mitenkään

erikoinen vaan oikeastaan hyvinkin tavallinen. Juuri siksi tahdonkin jakaa sen kanssanne. Kyse on tavallisesta elämästä, joka on johtanut minut matkalleni kohti Totuutta.

Kuten edelleen suuri osa suomalaisista, myös minut kastettiin vauvana ja liitettiin samalla evankelis-luterilaisen kirkon jäseneksi. Sellainen oli tapana. Jo lapsesta asti minulla on ollut usko Jumalan olemassaoloon. Tätä uskoa olen koetellut, kyseenalaistanut ja epäillyt, mutta se on kestänyt. Tämä tiedollinen taso ei kuitenkaan ole tarpeeksi. Vaikka olen aina pitänyt itseäni kristittynä, en aiemmin harjoittanut uskoani juuri mitenkään. Kirkossakin kävin hyvällä tuurilla muutaman kerran vuodessa. Minulla oli siis tietoa, mutta ei tekoja tai rakkautta.

Ei siis ihme, että yliopistossa opiskellessani minusta tuli surumielinen. Ymmärsin, etten toiminut sen mukaan, minkä tiesin sydämessäni todeksi. Päättelin, että minun täytyy löytää jokin paikka, jossa voisin rauhassa piehtaroida synnintunnossani ja kieriskellä omassa surkeudessa. Halusin heittäytyä katumukseen täysillä. Mistä lienin saanut käsityksen, että tähän yltiöpäiseen katumukseen paras paikka olisi katolinen kirkko. Suuntasin siis Pyhän Marian kirkkoon arkipäivän messuun. En vielä ymmärtänyt messun kulusta kirjoitukseen, mutta vaikutuin suuresti siitä, että sain lyödä rintaani synnintunnustuksen aikana. Rukoilin ja luin Raamattua ja hengellistä kirjallisuutta enemmän, mutta kaikki oli vain ilotonta suorittamista. Koin, että minun täytyy tehdä, että minun täytyy suorittaa. Ajattelin, että en kelpaa mihinkään.

Kerran minulle tuli sattumalta puheeksi uuden tuttavani kanssa, että olen kiinnostunut katolisesta kirkosta. Hän oli itsekkin katolilainen, joten hän oli hyvin ilahtunut ja kutsui minut opiskelijoille suunnattuun mietiskelyyn. Uteliaana lähdin katsomaan, mistä oikein olisi kysymys. Mietiskely itsessään oli vakuuttava, mutta suuremman vaikutuksen minuun tekivät sen jälkeen tapaamani muut mietiskelyyn osallistuneet ihmiset. Heistä välittyi aitoa onnellisuutta ja sisäistä rauhaa - jotain sellaista, joka minulta tuohon aikaan puuttui. Päätin yksinkertaisesti haluta saada sitä samaa, mitä heillä on.

Vaikka astuinkin hieman lähemmäksi kirkkoa, kävin toisinaan messussa ja osallistuin harvakseltaan Silta-Klubilla järjestettyyn toimintaan, olin kuitenkin pääasiassa yksin pohtimassa uskoni sisältöä ja tietä siihen todistamaani sisäiseen

rauhaan. Tarkoitan siis todella yksin – jälleen kerran suoritin yksin asioita tavalla, jonka kuvittelin olevan oikein. Pahinta on, että jälleen yritin sulkea Jumalan oman elämäni ulkopuolelle.

Jollain tavalla ajattelin, että valmistelen itseni nyt valmiiksi niin, että voin lähestyä Jumalaa niin, että todella kelpaan Hänelle. Olin siis menossa pahasti vikaan, mutta en huomannut sitä itse, sillä ympärilläni ei ollut ihmisiä, jotka olisivat voineet huomata asian. Näin jälkikäteen olen huomannut, miten tärkeää esimerkiksi mahdollisuus hengelliseen ohjaukseen onkaan. On hyvä, että joku voi heti huomata, jos ihminen alkaa toimia erikoisella tai tuhoavalla tavalla.

Käydessäni kahvilla katoliseen kirkkoon kuuluvan ystäväni kanssa – saman, joka kutsui minut ensimmäistä kertaa mietiskelyyn –

meille tuli puheeksi, josko haluaisin oppia lisää katolisesta uskosta. Se sopi minulle hyvin. Aivan yllättäen olin ensimmäistä kertaa elämässäni tilanteessa, jossa säännöllisesti otin selvää uskoon liittyvistä asioista, osallistuin kirkon tilaisuuksiin ja kohtasin muita kristittyjä.

Oppiessani asioista enemmän monet minua hämmentäneet kysymykset kirkastuivat minulle uudella tavalla. Samalla huomasin muutoksen itsessäni. Kaikki ei tuntunut enää kauhistuttavalta taakalta tai suorittamiselta enkä halunnut enää piehtaroida surkeudessaani. Halusin todella lähestyä Jumalaa. Voisi sanoa, että hiljalleen ajatukseni alkoivat kiertää vähemmän oman napani ympärillä ja suuntautua kohti Jumalaa ja lähimmäisiäni. Erityisen tärkeää minulle oli kokemus siitä, että olin tullut kotiin. Muistelen lämmöllä perjantai-iltoja, jotka vietin ensin Silta-klubi -opiskelijakodin

mietiskelyissä, sitten yhteisellä illallisella ja sitten vain viettämällä aikaa yhdessä.

Halusin tehdä oikean ja harkitun päätöksen katoliseen kirkkoon liittymisen kanssa.

Mitä enemmän aikaa kului, sitä varmempi olin siitä, että päätökseni olisi oikea. En silti rohjennut aloittaa prosessia, jolla minusta olisi voinut tulla katolisen kirkon jäsen.

Totta puhuen pelkäsin sitä, mitä muut ihmiset minusta ajattelisivat. Kuvittelin heidän puhuvan minun hurahtaneen johonkin. Kirkkoon liittyminen tuntui minusta suurelta kannanotolta, mitä se toki onkin. Paljastaisin selvästi, millaisiin asioihin minä uskon ja mille pohjalle haluan elämäni rakentaa. Arkailusta huolimatta en saanut rauhaa omatunnoltani. Minä tiesin, mitä minun täytyy tehdä, mutta en silti tehnyt sitä. Sanoinkin monille, että

jossain vaiheessa minun täytyy tulla katolilaiseksi, koska muuten en voisi elää rauhassa itseni kanssa.

Samalla minusta tuntui siltä, että olen jo melkein katolilainen. Kävin säännöllisesti messussa, osallistuin retriitteihin ja vietin jopa erään pyhän viikon Roomassa UNIV-kokoontumisessa. Rukoilin, luin ja opiskelin uskoa. Silti tiesin, että en ole vielä täydessä yhteydessä kirkkoon. Tuntui siltä, kuin seisaisin kirkon ovella toinen jalka ulkona ja toinen sisällä. Messussa käydessäni pyhän kommuunion aikana koin suurta surua ja kaipuuta.

Tämän kaiken aikana valmistuin yliopistosta, muutin toiselle paikkakunnalle, aloitin työelämässä ja hyvinkin pian tulin äidiksi. Pienen vauvan kanssa eläminen osoitti minulle voimakkaammin kuin mikään, ettei elämämme ole meidän omissa käsissämme. Jumala opetti

minua asettamaan asiat
tärkeysjärjestykseen. En voinut jäädä
kirkon ovensuuhun seisoskelemaan
loputtomiin. Minun täytyi ottaa
ratkaiseva askel, vaikka se
pelottaisikin. Otin yhteyttä alueeni
seurakunnan kirkkoherraan.

Koska olin saanut uskonopetusta jo
aiemmin, minut oli mahdollista
liittää kirkkoon melko nopeasti. Alkoi
noin puolen vuoden mittainen
valmistautumisen loppukiri. Sain
vahvistuksen sakramentin ja
ensikommuunioni erityisen kauniina
ja aurinkoisena toukokuun päivänä.
Matkustimme puolisoni ja lapseni –
josta myös tuli katolilainen alle
vuoden kypsässä iässä – kanssa
Helsinkiin, jossa minut otettiin
kirkon täyteen yhteyteen Silta-Klubin
kappelissa, samassa paikassa, jossa
ensimmäistä kertaa koin kuuluvani
osaksi kirkkoa. Minun on vaikea
kuvaila sitä tunnetta, minkä pyhän
kommuunion vastaanottaminen

ensimmäistä kertaa minussa herätti. Olin pitkään ollut seuraamatta täysin Jumalan ja omatuntoni minulle näyttämää tietä. Nyt olin kuitenkin lähtenyt sille tielle ja itse Jumala ravitsee minua matkallani!

Tieni alussahan minä vasta olen. Muistan kesäisen päivän, kun ajoin läpi Suomen kotia kohti päivän vanhana katolilaisena. Ajattelin auton ratissa olevani matkani alussa, mutta odotin matkaltani suuria. Tästä eteenpäin kaikki olisi pelkkää myötätuulta! No, ei tietenkään. Arki on samanlaista pientä taistelua kuin aina ennenkin. Olen ottanut askelia eteenpäin, mutta samoin olen seisonut toimettomana paikoillani ja ottanut takapakkiakin. Diasporassa pandemia-aikana edes messuun pääseminen ei ole ollut itsestäänselvyys. Tilanteeni voi ulkoisesti muistuttaa paljonkin sitä, millainen se oli vuosia sitten. Nyt en kuitenkaan ole yksin tai eristyksissä.

Tiedän olevani osa suurta perhettä. Kiitos teknologian, voin pitää yhteyttä muihin katolilaisiin ja seurata messuja ja mietiskelyjä kotoa käsin. Tiedän myös, että vaikka en voisikaan kokoontua tuon suuren perheeni kanssa, on perheemme Pääsilti aina tavoitettavissa.

Pelkäsin aiemmin muiden ihmisten reaktioita kääntymykseeni. On uskomatonta, että lähes kaikki ovat suhtautuneet asiaan positiivisen uteliaasti. Omantunnon seuraamisesta ja itselle merkityksellisiin asioihin uskomisesta on puhuttu minulle ihailen ja kannustaen. Turhaan siis jännitin tätäkään!

Jokin aika sitten minulle sanottiin, että minä olen saanut lahjaksi todella paljon. Se on totta. Olen vasta matkani alussa, mutta jo mahdollisuus lähteä tälle matkalle on minulle suuri lahja. Vaikka

matkanteko vaatii aina tiettyä epä mukavuuden sietämistä, en halua hukata saamaani lahjaa siksi, että tahtoisin mieluummin jäädä paikalleni nauttimaan olostani. Jokainen aamu antaa minulle uuden mahdollisuuden palvella enemmän lähimmäisiäni ja Jumalaa. Matka etenee – hitaasti, mutta varmasti.

Kirjoittaja on pienen lapsen äiti ja opettaja, joka oppii itsekin lisää jokaisena päivänä tällä matkallaan.